

Enver Hodža, 1978

JUGOSLOVENSKO 'SAMOUPRAVLJANJE' - KAPITALISTIČKA TEORIJA I PRAKSA

(Protiv antisocijalističkih stavova E.Kardelja, izloženih u knjizi „Putevi razvoja političkog sistema socijalističkog samoupravljanja“)

- izvodi -

Prošle godine u Jugoslaviji je izašla knjiga praćena velikom galamom, glavnog „teoretićara“ titovskog revizionizma Edvarda Kardelja pod naslovom „Putevi razvoja političkog sistema socijalističkog samoupravljanja“. Antimarksistićke ideje te knjige su bili položeni kao temelj celog trajanja 11.kongresa jugoslovenske revizionistićke Partije, koju titoisti s ciljem prikrivanja njenog buržoaskog karaktera zovu „Savezom komunista Jugoslavije“....

Kao što je poznato, u Jugoslaviji je u potpunosti ustanovljen kapitalizam, ali se on odmah maskira. Jugoslavija smatra sebe socijalistićkom državom, ali za državu posebnog tipa, koje, eto, do sada ćovećanstvo još nije videlo! Titoisti se ćak hvale time, da njihova država ni po ćemu ne lići na prvu socijalistićku državu,nastalu socijalistićkom revolucijom, osnovano Lenjinom i Staljinom na bazi naućne teorije Marksa i Engelsa. Jugoslovenski renegati su se od samog poćetka udaljili od teorije marksizmalenjinizma, o socijalistićkoj državi, i borili se protiv uvođenja diktature proletarijata, da bi Jugoslavija išla putem kapitalizma....

KRATAK ISTORIJSKI OSVRT PUTA TITOISTIĆKIH REVIZIONISTA

Jugoslovenska narodno-oslobodilaćka borba kojom je rukovodila Komunistićka partija Jugoslavije, sadržala je u sebi, osim hrabrosti smelosti naroda, i ćestitost istinskih jugoslovenskih komunista. No, tokom borbe u jugoslovenskom rukovodstvu ispoljile su se sumnjive sklonosti, koje su navodile na misao, što se kasnije pokazalo istinitim, da imaju svoj odnos prema antifašistićkom savezu SSSR, SAD, i Engleske, i da će Titova grupa se prikloniti angloamerikancima. U to vreme smo primetili da titoistićko rukovodstvo podržava vrlo tesne veze sa zapadnim saveznicima, posebno englezima, od kojih je dobijalo finansijsku i vojnu pomoć. Padalo nam je u oći takodje i primetno politićko zblizavanje Tita sa Ćerćilom i njegovim emisarima (avgusta 1944. susret u Napulju izmedju Tita i Ćerćila, takodje sa komandantima armija

Vilsonom i Aleksanderom) u to vreme kada je bilo potrebno tesno vezati borbu u Jugoslaviji i oslobodilačku borbu SSSR, kao faktora koji će svojom borbom doneti potpuno nacionalno oslobodjenje. Nastrojenost titoističkog rukovodstva protiv Sovjetskog Saveza ispoljilo se još jače uoči pobede nad fašizmom, kada je Crvena armija, idući za petama nemačkoj armiji, ušla u Jugoslaviju da bi joj pomogla u njenoj nacionalnooslobodilačkoj borbi. ... Sada je jasno, da su nesuglasice jugoslovenskog rukovodstva sa Staljinom imali duboke korene. Revizionistički pogledi jugoslovenske revizionističke grupe iskristalisali su se dugo pre oslobodjenja, može biti tada, kada je KPJ bila deo Kominternere i nalazila se u dubokoj ilegalnosti tokom režima jugoslovenskih kraljeva. Još tada se njeno rukovodstvo priklonilo uklonistima, trockističkim stavovima, koje su osuđivane od strane Kominternere svaki put kada bi se pojavili. Kasnije 17 je Tito “skinuo” optužbe Kominternere rehabilitujući čak i najvećeg oportunistu, generalnog sekretara KPJ Gorkića. Nakon oslobođenja Jugoslavije bio je problem velike važnosti : koji pravac će izabrati Jugoslavija? To je, naravno zavisilo da li su shvatanja rukovodilaca KPJ marksističko-lenjinistička ili revizionistička. Priklonili su se marksistima-lenjinistima. U početku smo i mi tako mislili. Istovremeno smo primetili da u njihovom radu i uopšte i konkretno u razgovorima sa njima nije postojalo naučne teorije marksizma-lenjinizma. Primetili smo sve više udaljavanje od iskustva izgradnje socijalizma u SSSR. Još iz vremena ilegalnosti, KPJ, rukovođena Titom, Kardeljem, Rankovićem i Đilasom tendenciju, koja je bila takva da Partija ne izlazi pod svojim imenom već se skrivala pod imenom tzv “Narodnog fronta”. Takvo stanje su opravdavali time da bi se u suprotnom mogla “zabrinuti i oterati krupna buržoazija, i sitna seoska i gradska buržoazija”.. ... Antimarksistički put jugoslovenske titoističke grupe Tita – Kardelja - Rankovića je doveo do javnog sukoba sa marksizmom lenjinizmom, sa komunističkim partijama, sa Sovjetskim Savezom, Staljinom i svim zemljama narodne demokratije nastalim nakon rata. Naravno, sve je to išlo postepeno , ali je nastao kritičan moment, kada se žito odvojilo od kukolja... Svakim danom je bilo sve jasnije da se u Jugoslaviji ne gradi socijalizam lenjinskog tipa, već se razvijao kapitalizam. Koraci preduzimani na tom kapitalističkom putu su se skrivali o tobožnjoj novoj specifičnoj formi “socijalizma”. Upravo zato je jugoslovensko revizionističko rukovodstvo na čelu sa Titom, Kardeljem i Rankovićem stremilo da kako tako ozakoni “teoretski” svoju izdaju, pozajmljivalo različite ideje iz arsenala starih revizionista i težilo je na 18 sve načine učvrstiti svoju državu fašističkog tipa. Armija, Ministarstvo unutrašnjih poslova, UDBA, postali su svemogućí... Inostrani kapitalisti, pružajući podršku Titovoj grupi renegata, su procenili da im ta grupa može poslužiti za usluge koje su oni smatrali neophodnim

nakon što prevaziđu haotično i mutno stanje, stvoriti u Jugoslaviji što stabilnije stanje. Inače ne bi bili uvereni o bezbednost svojih krupnih investicija koje su kasnije trebale da se uvećaju. ... Sa likvidacijom Rankovića, Savez "komunista" Jugoslavije se nije izbavio iz sve teže krize. Njega su nastavili da vode po starom, u skladu sa starim titovskim pogledima čija suština se sastojala u tome da Savez zadrži svoju "komunističku" masku, ne igrajući bilo kakvu ulogu u državnoj aktivnosti, u armiji, u ekonomiji. Titoisti su čak preimenovali Partiju u "Savez komunista" da bi prisvojili istinsko "marksistički" naziv uzeto iz rečenika Karla Marksa... Jugoslovenska revizionistička partija... je rastvorena u ideološkom pluralizmu, koji je kasnije nazvan "demokratskim" sistemom. Glavni cilj je bio pretvarajući je u buržoasku partiju, doprineti punoj kristalizaciji kapitalističkih crta ekonomskog razvitka zemlje. Samim tim su u Jugoslaviji bili stvoreni temelji za cvetanje anarhosindikalističkih teorija, sa kojima su u svoje vreme vodili borbu Marks, Engels, Lenjin i Staljin. U tim uslovima je bila izmišljena lažna marksističko-lenjinistička teorija o političkom sistemu "socijalističkog samoupravljanja" o kojoj Kardelj raspravlja u svojoj knjizi...

SISTEM "SAMOUPRAVLJANJA" U OBLASTI EKONOMIJE

Teorija i praksa jugoslovenskog "samoupravljanja" je otvoreno negiranje marksističko-lenjinističkog učenja i opštih pravilnosti socijalističke izgradnje. Suština "samoupravnog socijalizma" u oblasti ekonomije je u tome da je socijalizam moguće graditi tako da sredstva za proizvodnju budu ne u rukama socijalističke države, ne putem zasnivanja državne svojine, kao najviše forme socijalističke svojine, već putem razdrobljavanja socijalističkog vlasništva u svojinu posebnih grupa radnika koji bi trebali da sami upravljaju njome. Još 1848. Marks i Engels su primećivali da "proletarijat koristi svoju političku vlast da bi uzeo buržoaziji korak po korak ceo kapital, centralizovati sva sredstva za proizvodnju u rukama države, t.j. proletarijata, organizovanog kao vladajuća klasa". To isto je pominjao i Lenjin, oštro napadajući anarho-sindikalističke poglede antipartijske grupe "Radničke opozicije", koji su istupali za predaju fabrika radnicima i za organizaciju i upravljanje proizvodnjom ne od strane socijalističke države, već tzv "Kongresa proizvođača" kao predstavnika grupa radnika ponaosob. Te stavove Lenjin je smatrao "...potpunim raskidom sa marksizmom i komunizmom". On je ukazivao da "...najvećim izvrtanjem osnovnih principa sovjetske vlasti i potpunim odustajanjem od socijalizma je svako ozakonjenje, direktno ili indirektno vlasništva radnika pojedinačne fabrike ili profesije

na njihovu posebnu proizvodnju, ili svako ozakonjenje njihovih prava da oslabe ili zaustavljaju odluke državne vlasti” Još juna 1950. kada je Tito predstavio Narodnoj skupštini FNRJ zakon o “samoupravljanju” razvijajući svoje revizionističke stavove na svojinu u “socijalizmu”, između ostalog je rekao: ”Od sada državno vlasništvo 20 na sredstvima za proizvodnju, fabrike, rudnici, pruge postepeno prelaze u višu formu socijalističkog vlasništva; državno vlasništvo je najniža forma društvenog vlasništva, a ne najviša...”, i po broju “najkarakterističnijih akata socijalističke države” “je prenošenje fabrika i drugih privrednih preduzeća iz državnih u ruke radnika da bi njima upravljali...”, jer će na taj način biti ostvarena “parola radničkog pokreta-fabrike - radnicima”. Ta tvrdjenja Tita su kao dve kapi vode slični reakcionarnim stavovima anarhosindikalističke “radničke opozicije” raskrinkane svojevremeno Lenjinom, kao i stavovi Prudona koji je u svom radu “Teorija svojine” tvrdio, da “stihijsku produkciju kolektivne jedinice.. možemo smatrati pobedom slobode.. i najkrupnije revolucionarne forme, koja postoji i koja može da se stavi nasuprot vlasti“. Ili evo šta kaže Oto Bauer, jedan od lidera Druge Internacionalne u svojoj knjizi “Put ka socijalizmu”: ”Ko će u budućnosti upravljati opštedruštvenim vlasništvom? Vlada? Ne! Ako bi vlada upravljala svim delovima industrije bez izuzetka, ona bi postala previše moćna u odnosu na narod, i u odnosu na narodno predstavništvo. Takav rast vlasti vlade bio bi opasan za demokratiju“. Deleći Titove stavove, Kardelj u svojoj knjizi kaže da “Naše društvo je prinudjeno da postupa tako budući da je predoznačeno za samoupravljanje i za samoupravno podruštvljavanje društvenog vlasništva, protiv ovekovečenja državne forme vlasništva socijalističkih proizvodnih odnosa”. To znači da je u Jugoslaviji ustanovljen sistem privatnog vlasništva i da tamo ne postoji državna, socijalistička svojina, opštenarodna svojina. Sasvim suprotno stoji stvar u našoj zemlji, gde tom društvenom socijalističkom svojinom upravlja država diktature proletarijata sa učešćem radničke klase i drugih trudbenika, centralizovanih formi, planiranih odozdo ka vrhu... Sitno lično vlasništvo u potpunosti gospodari u jugoslovenskom selu, zauzimajući oko 90 posto obradive površine zemlje. Zemlja pripada 21 privatnom, tj monopolističkom kapitalističkom sektoru. Više od 5 miliona seljaka u Jugoslaviji imaju privatno vlasništvo nad zemljom. Uzgred, jugoslovensko selo nikada nije bilo na putu istinskog socijalističkog preobražaja. O tome Kardelj ne govori ne jednu reč u svojoj knjizi i izbegava pitanje koje su razmere njegovog sistema “samoupravljanja” na selu...

U Jugoslaviji se dozvoljava privatna svojina od 10 do 25 hektara zemlje. Istovremeno, jugoslovenski zakon dozvolivši kupoprodaju, davanje u arendu i zalog zemlje,

kupoprodaju mašina i najamni rad na selu, stvorio je novu seosku buržoaziju, kulake, mogućnost uvećanja vlasništva nad zemljom na račun siromašnih, orudjem za rad, traktorima i kamionima, samim tim uvećavanje i jačanje kapitalističke eksploatacije...

U Jugoslaviju je u vidu investicija kredita i "pomoći" uloženi ogroman kapital kapitalističkog sveta, koja sačinjava značajan deo materijalne baze jugoslovenskog kapitalističko-revizionističkog sistema. Samo dugovi Jugoslavije dostižu sume više od 11 milijardi dolara. Krediti dati Jugoslaviji od strane SAD prevazilaze 7 milijardi dolara... Demagog Kardelj u svojoj knjizi mnogo govori o sistemu "samoupravljanja" ali istovremeno prećutkuje ogromnu ulogu inostranog kapitala kao podršku sistema "samoupravljanja"... Obrazovanje nove kapitalističke klase prouzrokovao je sistem "samoupravljanja". Tu gorku činjenicu je priznao i sam Tito, "oštrom kritikom" kojom je navodno podvrgnuo eksploatatore radnika, sve koje upravljaju i izvlače za sebe korist od tog "socijalističkog samoupravljanja". U mnogobrojnim istupima težeći da prikrije mane svog kvazisocijalističkog sistema, prinuđen je da prizna da postoji kriza, sistema i polarizacija na bogate i siromašne. "Ne smatram bogaćenjem kada čovek zaradi, pa čak kada od svoje plate sagradi vikendicu, ali kada je reč o 22 stotinama miliona ili milijardama, to je već lopovluk... To je bogatstvo stečeno raznim špekulacijama u zemlji i van nje..." (...)

Ne može biti socijalističke demokratije radničke klase bez države diktature proletarijata. Marksizam - lenjinizam uči da odricanje od diktature proletarijata je negiranje same demokratije radnih masa. Odricanje jugoslovenskih revizionista od diktature proletarijata i socijalističke svojine, na kojem se zasniva, rezultiralo je decentralizaciji upravljanja bez jedinstvenog državnog plana. Razvitak narodne privrede na osnovi jedinstvenog državnog plana na osnovu demokratskog centralizma je opšta zakonomernost i osnovni princip socijalističke izgradnje svake zemlje. U protivnom, desiće se ono što se događa u Jugoslaviji, gde se gradi kapitalizam. Kardelj tvrdi da u svojim "samoupravnim" organizacijama radnici imaju pravo "da upravljaju radom organizacije udruženog rada", tj . preduzeća, da čak i planiraju proizvodnju. A, kakva je istina? Radnik u toj organizaciji ne upravlja i ne sastavlja tzv plan. Svim tim se bavi nova buržoazija, rukovodstvo preduzeća, a kod radnika postoji utisak da su "radnički saveti" zakon u toj "samoupravnoj" organizaciji. To isto može da se kaže i za kapitalističke države, gde je vlast u privatnom preduzeću u privatnim rukama, kapitaliste, koji ima svoju tehokratiju, a u nekim državama čak predstavnici radnika, kojima je dodeljena nekakva mala funkcija dovoljna da bi kod radnika stvorila iluziju da učestvuju u poslovima preduzeća. Ali to je prosto laž.

Takozvano ‘planiranje’, u jugoslovenskim ‘samoupravnim’ preduzećima ne samo da ne može biti nazvano socijalističkim, već se teško može nazvati i kapitalističkim, jer se javlja anarhija u proizvodnji, stihija i niz protivrečnosti, najočiglednije i najsvirepije pojave u jugoslovenskoj ekonomiji i tržištu....

Unutrašnje jugoslovensko tržište je tipično kapitalističko, decentralizovano tržište, gde svako može slobodno kupovati i prodavati sredstva za proizvodnju, što je u suprotnosti sa zakonima socijalizma. Zato TANJUG (zvanična novinska agencija) priznaje, da na celom jugoslovenskom tržištu caruju špekulanti, privatnici, i posrednici. Na tržištu vlada haos, stihija, katastrofalna kolebanja cena itd. Po podacima statistike, u periodu 1972. do 1977. cene 45 proizvoda i usluga su povećane za 149,7 procenata. Što se tiče prodaje robe, stvar je u tome da je kupovna moć u Jugoslaviji vrlo niska, u vidu niskih plata radnika, zatim i iz razloga pokazatelja poslovanja u preduzećima gde malo ostaje radnicima. Preduzeće stremi da proda proizvod bilo gde, i samostalno puštajući u prodaju svoju robu, glavni rukovodioci, bosovi, nova buržoazija želi da izvuče korist za sebe. Ali kako izvući ako je kupac siromašan? I ovde se nalaze nove forme, od kojih je jedna kupovina na kredit. Prodaja na kredit predstavlja novu teškoću prikačenu na vrat jugoslovenskom radniku, kao i u kapitalističkim državama, ali koja se u Jugoslaviji zove ‘socijalističkim samoupravljanjem.’...

Kao i u drugim kapitalističkim državama, u Jugoslaviji je široko rasprostranjen sistem davanja kredita od strane banaka umesto budžetnog finansiranja kapitalnih ulaganja. Banke su postale centri finansijskog kapitala, pri čemu igraju vrlo važnu ulogu u jugoslovenskoj ekonomiji i u interesu nove revizionističke buržoazije. Tako je, anarhosindikalistički sistem ustanovljen u Jugoslaviji, nazvan ‘socijalističko samoupravljanje’...

Da bi opravdali svoj nesrećan sistem ‘socijalističkog samoupravljanja’ kao pravilan, privlačan sistem, titoisti ga stavljaju nasuprot diktaturi buržoazije ili diktaturi proletarijata. Za titoiste, svi ostali politički sistemi, nezavisno od toga da li je reč o kapitalizmu ili socijalizmu, su ‘dogmatski’. Pošto svoj sistem nazivaju 24 ‘socijalističkim samoupravljanjem’, a da bi pokazali preimućstvo sistema, oni ga porede sa kapitalističkim društvenim sistemom. Naravno, jugoslovenskim revizionistima ne odgovara ‘bičevanje’ parlamentarnog političkog sistema buržoaskog društva, koju Kardelj naziva ‘višepartijskim’ sistemom, u protivnom bi predstavili sebe kao sledbenike, raskrinkanim od Marksa i Lenjina buržoaskog

parlamentarizma. Zato oni izjavljaju, da je nepravilno smarati tu formu uređenja večnom. Negirajući tvrdnje socijal-demokratije, klasici marksizma –lenjinizma su naučno dokazali da kapitalistički sistem nema trajni karakter, da je osuđen na propast, da kapitalistička država, nastala i služeći kao štit tog antinarodnog sistema, treba da se poruši do temelja i zameni istinskim socijalističkim sistemom ali koji se ne razlaže i ponovo pretvara u kapitalizam, kakav je jugoslovenski politički sistem ‘samoupravljanja’. ...

U Jugoslaviji nema vlasti radničke klase i avangarde Partije te klase, koja istupa kao rukovodeća sila države i društva. Iz Kardeljevih reči proizilazi da u Jugoslaviji Savez ‘komunista’ nema nikakvog prava da učestvuje u sistemu državne vlasti jer se ta vlast vrši ‘posredstvom delegatskog sistema’, pri čemu je ‘SKJ kao deo sistema samoupravljanja jedan od najvažnijih faktora na formiranje svesti samoupravljača i delegatskih organa’. Mislim da nema potrebe za dalja pojašnjenja. Ovo što je napisao renegat, dovoljno govori da u Jugoslaviji nema diktature proletarijata kao političke vlasti radničke klase... Pripovedajući o ‘nedostacima jednopartijskog sistema’ logično se stremi ka kritici socijalizma u SSSR u vreme Lenjina i Staljina, on piše: ‘U njoj je izražena pre svega tendencija ličnog objedinjavanja partijskog rukovodstva sa državno-izvršnim aparatom da bi tako postala oruđe delovanja tehno-birokratskih tendencija u društvu’. Gospoda jugoslovenski revizionisti, da bi se ‘izbavili’ od tog ‘tehno-birokratizma’ i od ‘tendencije ličnog objedinjavanja partijskih rukovodilaca sa državnim izvršnim aparatom socijalizma’, koje oni proizvoljno pripisuju boljševicima, stvorili su sistem, koji nije ništa drugo do diktatura Titove grupe... U današnje vreme, saglasno ‘teoriji’ Kardelja, u Jugoslaviji je jedinstvo izvršnih organa SKJ, i državnih izvršnih organa, likvidirano u potpunosti i radikalno, jer Savez ‘komunista’ Jugoslavije eto, ne vrši nikakve prerogative u ulozi idejne i političke rukovodeće sile u društvu... Da bi se opravdala od optužbi da je odricanje od rukovodeće uloge partije radničke klase izdaja interesa te klase, okoreli neprijatelj je naveo citate iz ‘Manifesta Komunističke Partije’ Marksa i Engelsa: ‘Komunisti nisu posebna Partija, suprotstavljena drugim radničkim Partijama’, ‘kod njih nema posebnih interesa odvojenih od interesa proletarijata u celini’... On bez trunke savesti gleda na proletarijat kroz prizmu antimarksiste, socijaldemokrate, kao na amorfnu masu, koja se bori za opšte interese, ali koja se ne pridržava nikakvih principa koja se ne odlikuje nikakvom klasnom i revolucionarnom putu, ne imajući nikakav borbeni program u borbi za svoja prava! U drugom delu dela naučnog komunizma, ‘Manifest Komunističke Partije’, Marks i Engels genijalno određuju istorijsku misiju

komunističke partije, kao neodvojivog dela radničke klase, kao njegove avangarde, itd. ali oni nikada nisu smatrali da komunisti ne treba da imaju svoju Partiju, naprotiv, upravo zbog toga što treba da imaju, oni su i napisali "Manifest", koji je nazvan prvim programskim dokumentom komunizma. ... Negirajući ciljeve Oktobarske revolucije, i ogromnog rada u SSSR tokom niza godina za izgradnju socijalizma pod rukovodstvom Lenjina, a zatim i Staljina, revizionista Kardelj pokušava da dokaže da je u Jugoslaviji, likvidirana 26 "etatistička" društvena svojina, i pretvorena u "opštedruštvenu svojinu" U vreme Lenjina i Staljina u SSSR je upravljala radnička klasa, koja je preko svoje Partije rukovodila, upravljala, planirala i uspešno izvršavala zadatke socijalističke izgradnje. U Jugoslaviji prenebrejavaju važnu ulogu socijalističke države, zamenjujući je tzv "delegatskim sistemom", koji, kako priznaje Kardelj, "pati od ozbiljnih nedostataka u svim aspektima njegovog funkcionisanja"... Po rečima titoista, Staljin "...se izjašnjavao za koncepciju indirektno demokratije, tj, po suštini usvojio je klasičan politički sistem buržoaske države, i njegov politički pluralizam, osim što je pridao jednoj partiji takvu ulogu koja je svojstvena višepartijskom sistemu u buržoaskom parlamentarnom društvu". Oni tvrde, da se Staljin odvojio od lenjinskih koncepcija, jer on je navodno, primenio "indirektnu demokratiju", upavljajući državom preko partije, veoma nalik na buržoaske partije, i imajući priznake parlamentarnog sistema. Evo "poražavajuće" kritike, koju taj pseudomarksist podvrgava rad i delo Staljina! Kao i Lenjin, Staljin je posmatrao demokratiju kroz klasnu prizmu, kao formu političke organizacije društva, smatrajući je političkim uslovom da se privuku mase da upravljaju državom, zaštite i jačanja diktature proletarijata, presecanje revizionizma i restauracije kapitalizma. Staljin, kao marksista-lenjinista je odlučno istupao protiv jednostranog, liberalnog i anarhističkog prilaska demokratiji, kritikovao je sitnoburžoasku raspuštenost, sitnoburžoaske špekulacije nad pravima i slobodama, obezbeđenih proleterskom demokratijom. I dobro je radio. Revizionisti, naprotiv, proletersku demokratiju žele da iskrive i u teoriji, kako su je izvitoperili i u praksi u buržoasku demokratiju. Zato i istupaju protiv Staljina...

Titoisti kažu, da je njihov sistem, sistem "samoupravljanja". Zaista, ko upravlja u Jugoslaviji? Radnici i seljaci? Ni radnici ni seljaci. Oni su podvrgnuti istom izrabljivanju, kao i njihovi drugovi u kapitalističkim zemljama. U sistemu "samoupravljanja" ,gospodare oni koji su na vrhu piramide, novi buržuiji, koji sede narodu za vratom, koji se prikrivaju etiketom "komunista" ali su praktično buržoaske tehnostrate, koji upravljaju birokratskom fašističkom etatističkom vlašću. Upravo iz

takvih elemenata se sastoje "delegatske skupštine", izvršni organi tog sistema. Kao što je poznato, u sistemu diktature proletarijata posebno mesto zauzimaju i važnu ulogu igraju društvene organizacije. One su poluge, preko kojih se Partija vezuje za mase i ostvaruje političku vlast radničke klase i socijalističku demokratiju. Društvene organizacije u socijalizmu su provodnici linije proleTERSke partije u mase, moćno oružje socijalističke revolucije i socijalističke izgradnje, borbeni tribun, preko koje se izražava narodno mišljenje. One su pozvane da vaspitavaju mase, da budu sposobne da učestvuju u socijalističkoj izgradnji i upravljanju... Kao i partija i država, društvene organizacije u Jugoslaviji posmatraju sa anarhističkih pozicija. Uprkos lenjinskoj ideji da su društvene organizacije "... najbliži i najverniji saradnik vlasti..." (...)

Partija rada Albanije sprovodi u život marksističko-lenjinsko učenje o državi diktature proletarijata i socijalističkoj demokratiji, o nedeljivoj rukovodećoj ulozi partije radničke klase i o neophodnosti razvitka klasne borbe... Borba između marksista-lenjinista i izdajnika proletarijata se nastavlja, sve dok ne bude zbrisan sa lica zemlje revizionizam, koji je nastao i razvio se kao agentura buržoazije i imperijalizma. Mi, marksisti-lenjinisti smatramo svojim dugom da štitimo revolucionarne nazore radničke klase... Uspešno izvršenje tog zadatka zahteva raspoznavanje, analizu i raskrinkavanje antimarksističkih, kontrarevolucionarnih teorija neprijatelja koji pod parolom "razvitka marksizma" i "borbi sa dogmatizmom" napadaju pre svega 28 marksističko učenje o diktaturi proletarijata i partiji novog tipa. Socijalistička država jača u borbi sa neprijateljima, zato, mi komunisti smo dužni da vodimo tu borbu do pobede... Da bi povećali obazrivost i ostali na visini zadatka, koji je na nas pao, treba da pamtimo reči Lenjina o tome da "Ljudi... su uvek priglupе žrtve obmane i samoobmane u politici, dok se ne nauče moralnim, religioznim, političkim, socijalnim frazama, izjavama, obećanjima da nađu interes tih ili drugih klasa"